

Infektológiai és gerontológiai tanszéket szeretne a szegedi kórházba az új főigazgató

Pajor László az ápoló- és orvoshiányról

Pajor László lett a Szegedi Városi Oktató Kórház új főigazgatója. A három pályázó közül az urológus professzort egyhangúlag választotta meg a közgyűlés. Az intézményvezetővel terveiről, elképzeléseiről, valamint az egészségügy helyzetéről beszélgettünk.

– Egy hónappal ezelőtt, amikor a főigazgatói állásra pályázók esélyeit latolgattuk, ön úgy fogalmazott: úgy érzi, házon belül támogatják, de a város és az egyetem vezetése is biztatja. Ezek szerint nem érte nagy meglepetésként, hogy önt nevezték ki?

– Egy pályázatról soha nem lehet tudni, hogyan végződik. Láttam én már olyat is, hogy a kiadott címet visszavonták. Úgyhogy szó sincs arról, hogy ez egy lefutott pályázat volt. Szóltak érvek a másik két személy mellett is, bár az az igazság, hogy azért volt egy kis előnyöm velük szemben. Ők ugyanis nem láthaták úgy belülről a kórházat, mint én, nem érezhették a bőrükön az itteni gondokat.

– Amellett, hogy főigazgató lett, megtartotta korábbi tisztségét is, a kórházban működő urológiai tanszék vezetését. Nem érzi úgy, hogy ez sok lesz?

– Miért lenne sok? Miniszterelnökből vagy pápából hány van? Ha ezekre a feladatokra elég egy ember, akkor erre is elég lesz. Én kértem egyébként, hogy az a köldökzsinór, ami a gyógyítómunkához köt, megmaradjon. Fontosnak tartom, hogy ne szakadjak ki a napi gyakorlatból.

– Tervez személyi változtatásokat?

– A kórházban megbízott gazdasági igazgató van, orvosigazgató pedig egyáltalán nincs. Ezekre az állásokra napokon belül kiírjuk a pályázatot. Az onkológiai osztály főorvosa elmegy, így az ő állását is be kell töltenünk. Más változtatásra nincs szükség, hiszen senkivel

Pajor László: Létszámfeltöltésre nincs pénz

Fotó: Karnok Csaba

nem vagyok elégedetlen, és még a gondolat is távol áll tőlem, hogy bármelyik főorvostól megváljak. Létszámfeltöltésre pedig nincs pénz.

– Jelenleg mennyi üres állás van?

– A sürgősségi betegellátó osztály főorvosi állását mindenképpen be kell tölteni, de vannak más üres orvosállások is. Csak jelentkező nincs rájuk. Szeretnék több diplomás ápolót is, de lassan már nincs, aki ezt a hivatást választaná. Biztos vagyok benne, hogy ön sem szeretne ápoló lenni. Teljesen kiölték a nőkből azt a tulajdonságot, hogy másokon se-

gítsenek. Ma szinglinek kell lenni, és pofozkodni kell.

– Nem inkább a kevés fizetés az, ami elriasztja a fiatalokat ettől a pályától?

– Mára annyira beszűkültek az álláslehetőségek, hogy aki dolgozni akar, mindent elvállal. Ezt az is bizonyítja, hogy konduktornak sokan jelentkeznek, pedig ez a munka nagyon hasonlít az ápolókéhoz. Csak ápolónak lenni nem divat. Pedig a nőknek szennzációs tulajdonsága, hogy képesek a betegen egy homloksimogatással segíteni.

– Az utóbbi időben többször szóba ke-

NÉVJEGY

Pajor László 1968-ban érettségizett a budapesti Fazekas Mihály Gyakorló Gimnáziumban. Orvosi diplomáját a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen szerezte 1974-ben. Négy évvel később urológiai szakvizsgát tett, 1993-ban tudományos fokozatot szerzett, 1997-ben habilitált. 1974-től 1997-ig a Budapesti Urológiai Klinikán dolgozott, 1997 óta a Szegedi Tudományegyetem urológiai tanszékének egyetemi tanára. 1999 és 2004 között ő képviselte a magyarországi urológusokat az Európai Urológus Testületben. 2000 óta a Magyar Urológia című lap főszerkesztője.

rült az egyetem és a kórház együttműködése. El tud képzelni egy hasonló összefonódást, mint ami a gyermekkórház és a gyermekklinika esetében történt?

– Én is azt mondom, amit sokan mások, hogy a fúzió a jövő. Csak az a kérdés, hogy ezt milyen ütemben és milyen gyorsan lehet megvalósítani. Véleményem szerint ezt meg kell előznie a közelítésnek. Annak vagyok a híve, hogy legyen egyre több tanszék a kórházban, és amikor már itt is egyetemi szintű munka folyik, bekövetkezhet az egyesülés. Addig azonban akár még tíz év is eltelhet. A közelebbi cél az, hogy meg kell szüntetni a párhuzamosságokat, és olyan új vonalakat nyitni, amelyek eddig nem voltak.

– Mint például?

– Az első helyen mindenképpen az infektológiai, második helyen pedig a gerontológiai, azaz az időskori megbetegedésekkel foglalkozó tanszék áll. Ez utóbbi világviszonylatban is virágzó tudó-

mány. Egyre több ugyanis a nyugdíjas, akiknek jogos az az igénye, hogy ne csak vegetáljanak, hanem jó minőségű életet élhessenek.

– Milyennek látja a kórház jelenlegi helyzetét?

– Van egy törzsgárda, amelynek tagjaira lehet számítani, lehet őket irányítani és fogékonyak minden újdonságra. Egy kis bajuk van: öregszenek. Az anyagi helyzetet illetően pedig azt tudom mondani, hogy az semmi sem jobb vagy rosszabb, mint a többi magyarországi kórházé. Sőt: még a jobb helyzetben lévők közé tartozunk. A 30 napon túli adósságunk ugyanis kevesebb mint 100 millió forint, amely a szabályok szerint még elfogadható.

– Az egyre nagyobb méreteket öltő orvoselvándorlás mennyire érinti a szegedi kórházat?

– Eddig harman mentek el tőlünk, egy aneszteziológus, egy sebész és egy röntgenorvos. Németországban és Svédországban vállaltak munkát 10-20-szoros fizetésért, és még lakást is kaptak.

– Úgy tűnik, megérti őket.

– Én is sokat voltam külföldön. Dolgoztam Észak-Jemenben, Hollandiában és Ausztriában is. A legnehezebb mindig az, amikor a munkaidő végén az ember egyedül találja magát egy idegen világban. A kérdés másik oldala azonban az, hogy mi vár itthon. A méltatlan fizetés, az a meghurcoltatás, amit el kell viselni, ha hibázom, hogy a többi ne is említsem. Egyébként visszatérve az eredeti kérdéshez: az orvoshiányt tökéletesen példázza, hogy az urológián az egész országban 40 kezdő orvos van. Közülük tíznek Mohameddel kezdődik a neve. Félreértés ne essék: semmi bajom a Mohamedekkel. De ha ezt akarjuk, akkor csak így tovább, nagyon jó úton haladunk.

TIMÁR KRISZTA

Menhely

Két szót ízelgetek magamban percek óta: az egyik a menhely, a másik a sintértelep. Azt próbálom megfejtetni, vajon miért váltanak ki ezek az emberből olyan erős érzéseket, amelyekbe a sajnálat, a gyűlölet, az embertelenség, a gonoszság, a sírás és a kétségbeesés egyaránt belefér. Miért ez a negatív töltet, holott az első szó kapcsán a jó szándéokra, a rászorulónak menedéket nyújtó szervezetekre kellene gondolni, a másíknak pedig egy régi és tisztességes magyar foglalkozást, valamint annak működési területét kéne takarnia.

Nem tudjuk, mikor és hol rontottuk el a dolgokat, mindenesetre emberekkel összefüggésben már kitöröltük a menhely szót a szótárunkból. Rossz volt a lelkiismeretünk. Úgy csinálunk, mintha azazal, hogy hajléktalanszállót mondunk, kétágyas szobák, elegáns fürdőszobák, szaunák és fitnesztermek állnának az elesett emberek rendelkezésére. Noha tudjuk, hogy ez nem így van, menhelyet még véletlenül sem említünk, mert azt már kisajátították a kutyák. És ezzel együtt a kutyáké lett az összes szenny, mocskok, embertelenség, ami ezekhez a helyekhez – persze tisztelet a kivételnek, például a Tappancs Alapítvány állatbarát „szállodájának” – évtizedek alatt tapadt.

Kutyamenhelyre egyszer az életben mindenkinek el kellene zárándokolnia. Mert megszakadna a szíve. Még azokról a helyekről is nehéz lenne hazamenni anélkül, hogy ne fogadna az ember örökre egy négylábút, amelyek tiszták, élhető életet nyújtanak az eldobott, otthonról elzavart állatoknak. De a legtöbb nem ilyen, a legtöbb egyszerűen csak egy sintértelep, vagyis még a menhelynél is rosszabb, még tovább menve: a sintér szóban már benne rejlik a végét, mégpedig a csúnya vég.

Javasolnám, hogy egyszer mindenki látogasson el a legközelebbi telepre, mintegy tanulmányi kirándulásként. És amikor majd hasonlóan fagyos téli napokon, mint a mostaniak, a meleg szobában fázósan összehúzza magát a kardigánt, jusson eszébe egy nyirkos, bűdös ketrec, és egy odavetett, csorba lábas, amelyikben befagyott a víz.

FEKETE KLÁRA

Egyre többen élnek kábítószerekkel

MUNKATÁRSUNKTÓL

A Csongrád Megyei Rendőr-főkapitányság (CSMRFK) 2004. évi munkáját értékelték tegnap a főkapitányság vezetői, valamint Berta László dandártábornok, az Országos Rendőr-főkapitányság vezető-helyettese. Lukács János dandártábornok a bűnügyi statisztikák alapján elmondta, bár néhány bűncselekmény száma emelkedett (erőszakos, közterü-

leten elkövetett cselekmények, lopások) az elmúlt öt évet tekintve az adatok átlagosak. Annak ellenére, hogy a rendőrség tavaly 53 millió forintot költött a kábítószerek ellen harcba, jelentősen nőtt a kábítószerekkel való visszaélések száma. Több halálos baleset is történt, mint 2003-ban, de a főkapitány szerint más megyékhez és az országos adatokhoz képest nem magasak a Csongrád megyei mutatók.

A gyepmester szerint csupán egy dolog zavarhatja a környékelieket: az ugatás

Vihar a deszki sintértelep körül

A környékeliek azt mondják, tűrhetetlen, ami a deszki sintértelepen folyik. A gyepmester nem eteti a befogott kutyákat, az elaltatott állatok tetemei pedig sokszor még napokig ott bűzlének. A megvádolt férfi szerint, aki állatbarátnak vallja magát, ebből egy szó sem igaz: a lakóknak csak az a bajuk, hogy a kutyák ugatnak.

Egy új építésű társasház közvetlen szomszédságában, meglehetősen lerobbant körülmények között üzemel Deszk sintértelepe. A Semmelweis utcai ingatlan leginkább egy lomlerakatnak tűnik. A düledező épület udvarán használaton kívüli munkagépek hevernek szanaszét. Hogy itt kutyákat tartanak, csak abból derül ki, hogy az utca felől magas kőfallal körülvett telken négy kenne is áll. Meg persze abból a hangzavarból, amelyet az állatok nap mint nap csapnak. Csak-hogy tegnap, amikor ott jártunk, éppen egyetlen kutya sem volt a telepen.

A szomszédos társasház felől csupán egy alacsony deszkakerítést húztak föl, azt is egy héttel ezelőtt. Az ott lakók látják, mi folyik odaát, és legtöbbszörüknek ez nagyon nem tetszik. Néhányan azt állítják, a sintér egyáltalán nem gondoza a kennebe zárt kutyákat, így azoknak szinte megváltás, amikor elaltatják őket.

– Jó, ha hetente kétszer látom errefelé a fiatalembert. Sokszor mi adunk enni az állatoknak, mert már annyira nyűszítettek, hogy megsajnáljuk őket – mesélte az egyik lakó, Ibolya. – A legkellemetlenebb élményem mégis az volt, amikor bográcsotunk az udvaron, és éppen akkor jött az állatorvos elaltatni a kutyákat. Bedobták a tetemeiket egy fekete kukába, és nem is akarták azonnal elszállítani.

Sandra László gyepmester nem érti a lakók vádjait

Fotó: Karnok Csaba

– Zavarák a kutyák a lakókat – összegezte Hegyi Norbertné közös képviselő. – Mielőtt a kerítést megcsinálták, rendszeresen járkáltak itt a kiszabadult állatok. Emellett nagyon hangosak, nyüzszítésüktől és ugatásuktól nem tudunk aludni. Amikor pedig megölik a szerencsétleneket, be se tesszik zsákba, és sokszor napokig a telepen tárolják a tetemeiket. Olyan is volt, hogy a kisgyerekem szemelátára dobálták fel a traktorra az elpusztított állatokat.

A gyepmester nem érti a lakók vádjait. Sandra László elmondta, mivel maga is kutyaabarát, nem is tudná megtenni, hogy nem eteti az állatokat. Mivel pedig a tápot

számlára vásárolja, ezt bárki le is ellenőrizheti. – Az sem fordult még elő soha, hogy az állattetemek napokig a telepen maradtak, ugyanis az állatorvost is akkor hívom ki, amikor tudok gondoskodni az elszállításukról – mondta.

Sandra László szerint a lakóknak csupán az a bajuk, hogy a kutyák ugatnak, ezen azonban nem lehet változtatni. – Muszáj üzemeltetni a telepet, mert rengeteg a kóbor állat. Két év alatt több mint kétszáz kutya fordult meg nálam. Ha ezeket nem gyűjteném össze, akkor meg az lenne a baj, hogy tele van velük a falu.

Simicz József polgármester elmondta, Deszken hivatalosan

nincs sintértelep. – Két választásom volt. Eltűnök, hogy a kóbor kutyák veszélyeztetik a lakosságot, vagy megbízok valakit, aki kezeli ezt az ügyet. Ez utóbbit választottam. A faluban ennek szinte mindenki örül, hiszen tudják, hogy ha elcsavarog kedvencük, a telepen megtalálják, idegen kutyák pedig nem riogatják a gyerekeket.

Talán nem a legszerencsésebb helyre került a telep, de a polgármester szerint jelenleg nincs más lehetőség, mint ez az önkormányzati ingatlan. – Tudom, hogy nem EU-konform, de amíg meg nem büntetnek emiatt, biztosan üzemelni fog.

T. K.